

vilde det forekomme mig at være et Svar paa denne Bevægelse, som vilde være meget uheldigt. Paa samme Tid, som det er blevet fordret af Arbejderne at faae deres Arbejdsløn forhøiet en lille Smule, da strax at sige: Lad os nu forhøie denne Skat, vilde forekomme mig meget uheldigt. Og det er ikke Emaasummer, som det her dreier sig om. Den Indtægt, der for Diebliffet falder af Brændevinsbrænding, beløber sig til 1,659,000 Rd.; af dette Beløb er en Trediedel Krigsskat, der engang er bleven slaaet fast. Hvis vi nu vilde forhøie dette Beløb med, hvad der er foreslaaet af den høitagtede Finantsminister, saa vil der blive et Tillæg af 691,000 Rd., og desfor vilde vi saa endvidere ville gjøre det Skridt, som den ærede Drdsfører har foreslaaet, vil det blive en Forhøielse af 1,451,000 Rd. Ja, mine Herrer, det er en nem Maade at undgaa en Indkomstskat paa, at paalægge et saa betydeligt Beløb, og saa at søge at berolige os med, at det vil blive fordelt paa en tilbørlig Maade. Det er blevet sagt af den ærede Drdsfører, at det egentlig ikke er Arbejderne, men Arbejdsgiverne, som denne Byrde vil ramme. Jeg tillader mig at tro, at Arbejdsgivere og Arbejdere her komme ud paa Et; thi den Bevægelse, der finder Sted nu, maa gaa videre end til en Forhøielse af Arbejdslønnen. Skal den arbejdende Klases betrængte Stilling afhjælpes, og deres Kaar forbedres, saa maa det nemlig ske derved, at der staffles dem Arbejde; det er derfor ikke alene Arbejdernes Stilling, men det er ogsaa Arbejdsherrernes Stilling, som vi maa se hen til. Det gjælder om at forhindre Arbejdsløshed hos Arbejderne; og hvad er Grunden til denne? — Ja, den ærede Formand maa tillade mig, at jeg her kommer ind paa et Omraade, som vel egentlig ikke hører hjemme her ved denne Sag. Det er ikke, mine Herrer, Theorier, jeg her udtaler. Jeg har nu i 3 Aar, ganske vist indenfor en Kommunes Grændse, i Arbejdernes Interesse arbejdet for, at der ikke skulde være Mangel paa Arbejde.

Det er Noget, der er meget besværligt at sætte i Gang; det er meget besværligt at faae Folk til at indse, at det er bedre at give Arbejderne Arbejde, hvorved de kunne tjene deres Brød, end at de skulde falde paa Fattigvæsenet. Men er dette en rigtig Betragtning, at det navnlig gjælder om altid at staffle Virksomhed tilveie, og at det er den Maade, hvorpaa en Forbedring af Arbejdernes Kaar bedst kan ske, — er det rigtigt, saa gjælder det om at vække Lysten hos Arbejdsgiverne, men det er rigtig nok Noget, som det for Saamange er besværligt at se, at det netop er det, som det altid mest maa komme an paa. Her i Byen er nu denne Bevægelse kommen tilstede, som jeg for omtalte, og nu at give et saadant Svar derpaa som det, at man gaar hen og beskatter den heromhandlede Virksomhed, vilde forekomme mig at være meget uheldigt. Af disse Grunde kan jeg ikke gaa ind paa den her foreslaaede Forhøielse af Afgiften. Man kunde maaftte sige, at Brændevin er en Artikel, som man ikke behøver at nyde; det glæder mig imidlertid, at hverken den ærede Drdsfører eller Finantsministeren har motiveret Forhøielsen ved, at der finder en overdreven Nydelse af Brændevin Sted, men har motiveret den ved, at der skal staffles Staten en Indtægt. Men er dette den eneste Grund, saa vil jeg dog henstille, om det er den bedste Maade at staffle Staten en Indtægt paa. Smød hvad jeg har sagt vil der vistnok fremkomme Indvendinger her i Salen; jeg er forberedt derpaa. — Maa det dog til Slutningen være mig tilladt som Bevis for, at denne Maade at faae et saa stort Beløb ind paa ikke er heldig, at anføre dette, at, hvis vi ved en saadan Forhøielse som den, der er foreslaaet af den ærede Drdsfører, faae en Indtægt af 1,451,000 Rd., da vil der være mange Millionærer — forsaavidt vi have saadanne — ialtfald mange Rigmand omkring i Landet, som vilde sige: Det slap jeg let fra, da jeg ikke nyder Brændevin og ikke behøver at nyde Brændevin, saa har jeg ikke givet en Skilling i Skat. Af disse Betragt-